

Η ΤΡΩΑΔΙΤΙΣΣΑ Ανδρομάχη είναι παλλακίδα του Νεοπτόλεμου του γιού του Αχιλλέα. Στον Τρωϊκό πόλεμο έχασε τον άντρα της τον Εκτορα και τον γιό της Αστυνάνα από τους Αχαιούς στην Τροία. Με τον Νεοπτόλεμο έχει ένα νόθο παιδί, τον Μολοσσό. Αλλά η νόμιμη γυναίκα του Νεοπτόλεμου που είναι η Σπαρτιάτισσα Ερμιόνη, κόρη του Μενέλαου και της Ελένης, είναι στείρα και φθονεί την Ανδρομάχη για το παιδί που έκανε με τον Νεοπτόλεμο. Η δράση του έργου διαδραματίζεται στη Φθία της Θεσσαλίας, και ο Ευριπίδης ανακατεύει πολλούς μύθους σ' αυτό το έργο. Η ουσία είναι ότι στον θεατή κυριαρχεί αρχικά η απελπισία της Ανδρομάχης μπροστά από το ιερό της Θέτιδας για την αδικία που διαπράττεται σε βάρος της. Από δραματικής απόψεως, βαρυσήμαντη είναι και η σύγκρουση του Πηλέα, πατέρα του Αχιλλέα και παππού του Νεοπτόλεμου με τον Μενέλαο. Επιπλέον δραματικά έντονος είναι ο θρήνος της Ερμιόνης μπροστά στη Θυμέλη όπου σάζει τα ρούχα της και με γυμνά τα στήθια απευλεί ν' αυτοκτονήσει.

«Ανδρομάχη»

19 ΣΕΠ. 1999

Η Ανδρομάχη του Ευριπίδη παρουσιάστηκε στο «Βεάκειο» (15/09) σε μετάφραση Κ. Χ. Μύρη και σε σκηνοθεσία Γιάννη Μαργαρίτη. Στην παράσταση δεν υπάρχει κάποια νέα σκηνοθετική πρόταση όσον αφορά την παρουσίαση του έργου. Αντίθετα ανακαλύπτει κανείς μία φόρμα που την επινοεί ο σκηνοθέτης κίζοντας μια στυλιζαρισμένη παράσταση η οποία δεν μπορεί να καλύψει την αμνηχανία της σκηνοθετικής γραμμής που φαίνεται ν' αναζητά ύψος και στυλ. Ετσι όμως παραμερίζεται η δύναμη του κείμενου και το επίκεντρο μεταφέρεται στον εντυπωσιασμό της σκηνικής εικόνας η οποία στην τελική ανάλυση είναι παραπλανητική για τον θεατή.

Το παλάτι του Νεοπτόλεμου είναι ένα τεράστιο, σχεδόν μονοδιάστατο ταμπλό όπου οι τοίχοι είναι λωρίδες σαν επίδεσμοι χρώματος μπλε-κρεμ, (Σκηνικό-κοστούμια Άννη Ντούτη). Μπροστά ο «βωμός» της Θέτιδας στον ίδιο χρωματισμό και σε ορθογώνιο σχήμα θυ-

μίζει διπλό κρεβάτι και όχι τμήμα Ιερού. Από τη μεριά του θεατή μπροστά σ' ανάκτορα και αριστερά υπάρχουν τρεις πολυθρόνες με ψηλή πλάτη και από δεξιά άλλες τέσσερις όπου κάθεται ο επταμελής χορός από τις Φθιώτισσες γυναίκες μαυροντυμένες και μαντηλοφορεμένες σαν μανιάτισσες μοιρολογίστρες. Αντίθετα με το κτίριο που δύσκολα το κατατάσσει κανείς σε κάποια εικαστική κατηγορία, οι πολυθρόνες κινούνται σε μία τεχνοτροπία μεταξύ 15ου και 17ου αιώνα. Σχηματική φορμαλιστική και έντεχνη είναι η χορογραφία της παράστασης.

Παράλληλα η υποκριτική γραμμή όσον αφορά την κίνηση στο χώρο και τις ερμηνείες πλησιάζει ένα έντονα ρεαλιστικό στυλ σε τέτοιο βαθμό που είναι ασύμβατο με τις όποιες ρεαλιστικές διαστάσεις του κειμένου από τον Ευριπίδη. Η Πέμη Ζούνη με τέλεια «άρθρωση» υποδύεται την Ανδρομάχη τονίζοντας μόνο τα εξωτερικά στοιχεία της ηρωίδας, με ένα επίτε-

δο ρεαλιστικό παίξιμο. Αλλά η Ανδρομάχη δεν είναι τηλεοπτική ηρωίδα. Η Χρυσάνθη Δούζη προσπαθεί με μανιέρες και άποτες πολλαπλές κινήσεις να πείσει σαν Ερμιόνη χωρίς να το καταφέρει. Στομφώδεις οι: Χάρης Σώζος (Μενέλαος) και Δημήτρης Σιακάρας (Ορέστης). Δύο ερμηνείες που ενώ, ως ύψος προσπάθησαν να πλησιάσουν το «κλασικό» στυλ υποκριτικής στο αρχαίο δράμα, ήρθαν σε αντίθεση με τις ρεαλιστικές ερμηνείες των δραματικών χαρακτήρων της Ανδρομάχης και της Ερμιόνης. Πειστικός Πηλέας ο Αγγελος Αντωνόπουλος. Και βέβαια τραγουδιστά εμφανίστηκε η Θεά Θέτις από τη σκηνοθετική έμπνευση που επέλεξε την Τάνια Τσανακλίδου για τον συγκεκριμένο ρόλο και η οποία ανταποκρίθηκε άριστα στις απαιτήσεις του συγκεκριμένου δραματικού προσώπου. Κουραστικές οι συνεχείς τυμπανοκρουσίες από τον «Αβατον».

Με τόσες σκηνοθετικές επινοήσεις, ο λόγος του Ευριπίδη παραμερίστηκε και η «Ανδρομάχη» πέρασε ως μία από τα ίδια παράσταση μέσα στο χρόνο.